

lenne. Nem tesz különbséget magyar és idegen között; amazt távolabb érzi magától, mint kellene, emezt meg közelebb. A nemzeti összetartás, amit más fajoknál, különösen nyugaton, oly fölemelőnek és eredményesnek látunk, belőlünk mintha hiányzanék. Az egykedvűség egymás iránt oly fokú, hogy szinte az «oldott kéve» benyomását kelti. Talán ez a kedvetlen vonásunk is mintha ősi örökség lenne. Félézer évig hányódtunk-vetődöttünk a népvándorlás viharában Levédiától Etelkőzig; szerződöttünk és becsatlakoztunk vadidegen népelemek közé, helyzetünk sűrűn változott, más és más tömörülésbe, majd szétlazulásba keveredtünk. Huzamos egymásrautaltság a vér- és nyelvközös magyarságban nem fejlődhetett ki, emiatt a nemzetegység nem melegekedhetett kellőképp össze; kis, szinte családi egységekbe izolálódott s végeredménykép előállott az összeszokás teljes hiánya, az egocentrikus magatartás megörögződése minden egyes egyénben. A magyarnak másfelől rokonszenves vonása, de saját érdekének nem válik előnyére, hogy túlságosan egyenes, nyílt, őszinte jellem; semmi alázkodás, semmi hunyászkodó alattomoság benne, mint pl. az oláh vagy cseh népben; szinte botorul szókimondó. Mindezt a közép és felsőbb rétegekben az érintkezés bevett formái némileg enyhítik, de megvan a maga naív feltártságában a köznép közt.

A náluk tapasztalható, tagadhatatlanul magas *kultúra* majdnem kizáróan személyes kiválóságokban érvényesül. Hazánk valóban az őstehetségek hazája s ez úgy a köznépben, mint az intelligenciában arányosan van eloszolva. Ha ez egyéni előnyökhöz a viszonyok mai nyomása alatt némi *civilizáció*: vagyis a közösség tudata, az egymáshoz való közeledés és a velejáró kötelezettségek átérzése járulna, oly értelemben, hogy a jelentéktelenebb eltérések tövise ne zavarná meg a minden magyar egyénnek egymáshoz való vonzódását, — még a legsötétebben látó honfiúi aggodalom is megnyugodhatnék nemzetünk sorsa felett.

Solymossy Sándor.

TAVASZI HIMNUSZ.

*Még sosem voltam ilyen fiatal,
Olyan gyerek és annyira bolond,
A szívemben a tavasz fénye zsong.*

*Át szeretném ölelni a várost,
A folyót, házat, utcát, tereket,
A tavasz ma szívembe nevetett.*

*Messze mezőkről édes illatot,
Hűvös szárnyakon hoz felém a szél,
A tavasz nekem mindent megígér.*

*És annyi szín; boldog kék, kacagó,
Meleg zöld, és sok, sok aranyvirág!
A tavasz nekem mindent odaád.*

*Ma mindenütt csak mosolyokat látok,
Nyitott ablakon szűrődik a dal:
Még sosem voltam ilyen fiatal.*

*Át szeretném ölelni a várost,
Virágot, tavaszt, napot, csillagot:
Mert olyan szép hogy élek, hogy vagyok!*

Gr. Hadik Etelka.